

tiszteletét a nem fehérbőrű népek iránt,
ezzel az egzotikus bohóckodással.

Mára mind rozzant és elfeledett.
Nincs már itt se sárkány, se lampion,
nincs már itt se király, se szép aranykor.
Emellett a többség csak elrohan,
és te... te követted az egyik szálat
a jelenbe, ahogy a lefolyón zubog,
az égbe nyújtózó toronyházak közé:
egy kontinens zajongó centrumába,
mely egy másikét beszippantja, kiköpi.

Nem mintha ezt akkor láttad volna, és most is alig –
átvágva az utcákon, ahol minden és mindenki
mintha épp csak az imént született volna –
tudnád összekötni ezeket a véletlen kincseket
az elfojtott tiltakozással a közelben
vagy a légylepte csontvázakkal egy sötétebb földön.

Ártatlan maradsz, még ha látod is, hogy összeférhetetlen.

SZLUKOVÉNYI KATALIN FORDÍTÁSA

Larry Sawyer

Most olyan voltam a csendnek

[NOW I WAS TO SILENCE]

Olyan nagy, mint egy megválaszolatlan,
lopott kalapácsokkal megkoronázott levél
az emlékezetemben.

Minden lefekvés előtt menekülő gyermeknek
fénylő őszi levelek takarója alatt lesz fekhelye.

Az elfoglalt világ, mely úgy tűnik, megáll,
földi papírsárkányokat eregetek az égbe.

A víznek nincs szüksége tapsodra,
hogy végig suttogjon reggel a parton.

Ezen a kézzelfogható reggelen,
ami csak neked készült, hogy észrevedd.

A bennem levő állat, a rossz belső énem:
alvó, veterán baglyok ömlenek az égből.
Egyre közelebb vagyok a csendhez.

Hajfűrtök repülnek a
megszentelt nyelvtan erdejében.

Dal Szent Péternél

[SONG AT ST. PETER'S]

A kormánynál parázs szemű fiatal férfi
birkózik a széllal, hogy azzal győzze le,
amit szavakkal nem tudott. Társában az a halvány
remény él, ha képesek a vitorlát leengedni, hazaérnek.
A másik csendben ül, nem segít. Az első az, aki
a fedélzeten oda-vissza repkedve utánozza a villámokat.
Ahogy beérnek, egy csont és bőr testet is partra mos a víz.
Nincs se tenyere, se arca. Véres csonkok, maradványok.
Amit a halak és a rákok meghagytak, szeráfként kísért.
Zsebében újabb seb találtatott. Keats.
Amit a szél írt arra a széles papírlapra, azon a napon,
száryalva az ismeretlen ég felé, megnyugvársra lelt.
A költő nem volt képes elhagyni a sötétséget.
Ellenkezésének utolsó tette az volt, hogy nem tanult meg úszni.

GYUKICS GÁBOR FORDÍTÁSA

Joy Harjo

Szarvastáncos

[DEER DANCER]

A tél közepén szinte senki nem volt a kocsmában, csupán a kemény mag.
Ez volt az év leghidegebb éjjele, minden zárva, csak mi nem. Naná, hogy
észrevettük, amikor belépett.
Mi, az indián romok. Ő a szépség vége. Senki nem ismerte azt, akinek
a törzsét azért felismertük, családja a szarvassal volt rokon, már ha ő az